

дарност къмъ Бога. Той е тъй милостивъ и щедъръ къмъ България и къмъ нейния народъ! Нашата златна Добруджа

е вече свободна. Свободни сж и Македония, и Бѣломорска Тракия. Обединени сж всички български земи. Всички мои братчета и сестрички могатъ да се учатъ и да се молятъ Богу на родния ни езикъ. А надъ страната ни цари миръ.

Какъ леко е на душата!

Боже, запази за България и народа ѝ на вѣчни времена всичко, що си ѝ дарилъ! Дай миръ на цѣлата земя!

Хр. Спасовски

ПЪРВАЧЕ

Първиятъ учебенъ день. Изгорѣлото слънце наднича презъ прозорчето на първоотдѣленската стая и ококорва очи, като вижда малкитѣ дечица премѣнени, измити, сресани — скръстили ржички на гърди и зѣпнали учителя въ устата.

... Имало едно момченце — Божко — палаво и лудо. Що пакости правило, що чудо! Махалата вдигнала ржце отъ него. Но трѣгналъ Божко на училище, научилъ се да чете и пише. Ехъ, какъ хубаво се научилъ да чете и пише! „Божко, бе... че ти ли написа това бе, Божко? Ама твоитѣ ржички, тия немирнитѣ ржички?“ — Не вѣрва майка му, а той, като седне на столчето подъ черничката, че като почне — цѣла тетрадка съ букви напише. Напише ги и почне да ги чете. Ама мечки да минаватъ по улицитѣ, да става каквото ще, Божко си чете и пише, хичъ и глава не повдига. „Е браво, браво“ — взели да викатъ и съседитѣ — Божко момченце.

Приказва тъй учительтъ и не вижда, че една главичка, като слънцето наднича въ отворената врата. Децата погледватъ и се подсмиватъ. Смѣхъ зацѣпра въ стаята. Отведнажъ нѣкой току прихва:

— Бойко, учителю...

— Бойко, Бойкооо... завикаха едно презъ друго децата. Учителтъ прекъсва и стива къмъ вратата, но главичката се дръпва и като че търколена тиква притропва въ коридора. Засмѣнъ, учительтъ притваря вратата, кимва на децата, да си седнатъ на мѣстата и продължава нататъкъ приказката — какво станало съ Божко, какъ се изучилъ и станалъ голѣмецъ. Зѣпватъ го пакъ дечицата, зѣпва го и слънцето. Въ стаята настава тишина. Само гласътъ на учителя се